

Folketingets stående udvalg i den fase, vi er i i øjeblikket, må sige: Vi kan ikke give det absolutte svar, men vi kan give nogle gode svar på, hvad køreplanen er, hvad processen er, hvordan vi kommer i mål. Sådan må det nødvendigvis være. Altså når Folketingets Kommunaludvalg spørger, hvordan jeg vil forholde mig til en situation i januar, hvor man med 8-7 i Mariager har positioneret sig den og den vej, eller spørger, hvis man i Tørring-Uldum ikke kan finde ud af at håndtere problemet med Grejs, hvordan jeg så vil håndtere det, så tror jeg, at hr. Aage Frandsen vil udvise forståelse for, at man jo ligesom må give de forskellige dele af den her proces deres egen tid.

Så med det logiske forbehold vil jeg gerne kvittere for hr. Aage Frandsens positive indlæg i debatten her og sige: Vi har fortsat to ører og én mund, og den skal vi også lade gjælde i forhold til at give nogle sikre svar, men karakteren af de svar må jo være lidt forskellige, afhængigt af, hvordan arbejdet nu skrider frem.

Og så håber jeg, at der er nogle, der på et tidspunkt kommer så meget i ro med sig selv om, hvad der var årsagen til, at de ikke tog et medansvar, sådan at man på et tidspunkt igen kan se fremad og vise noget duelighed i forhold til de dele af den her reform, for sådan må det jo være, som man stadig væk kan se et perspektiv i.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil bare for mit vedkommende godt afslutte denne her debat ved at sige, at jeg synes i hvert fald, at jeg er blevet klogere i den fase, vi har haft her til slut om, hvorfor det måtte bryde sammen, og hvorfor det måtte gå galt, for når jeg kan konstatere, at ministeren og regeringen ikke har tillagt det papir, som for Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet var fuldstændig afgørende som grundlag for overhovedet at gå ind i forhandlingerne, hvilket i øvrigt også fremgår af det brev, som fru Margrethe Vestager og jeg sendte til ministeren, en tilsvarende betydning, så kan jeg blot konstatere, at vi sådan set har siddet over for hinanden med helt forskellige grundlag, som måtte ende med et brud.

På det grundlag må jeg så sige, at det sådan set var en misforståelse, at de forhandlinger overhovedet blev genoptaget. Der har været de misforståelser, hvilket jeg ikke helt kan forstå med både de mundtlige og de skriftlige udveks-

linger, der har været mellem os, men det kan jeg konstatere, og derfor er det ikke så underligt, at det endte, som det gjorde.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, jeg ved næsten ikke, om jeg orker, eller om det er passende. Jeg kan bare forstå, at det må have været en fantastisk traumatisk oplevelse for hr. Ole Stavad, at tingene gik, som de gik i foråret. Altså jeg synes ikke, at det er befordrende at gå videre med det.

Man kan kortlægge hele forløbet. Nu er det jo ikke sådan, at jeg offentliggør breve i al almindelighed, men hvis der er opbakning til det, kan hele forløbet kortlægges, hvor man kan se, hvad det er for et materiale, S og R kom med. På det grundlag havde vi et møde på mit kontor, og det har jeg mødereferat fra. Oven på det kom der et brev fra hr. Ole Stavad og fru Margrethe Vestager, hvori det bl.a. indgår – det er noget af det, man skriver – og jeg tillader mig lige at vove at citere: Vi kan tilslutte os de bemærkninger, som du havde på mødet i dag til konkretisering og forståelse af vort papir.

Og sådan kan vi jo slå hinanden oven i hovedet. Jeg kan forstå, at vi har en lidt forskellig oplevelse af tingene, men hvis man nu glemmer alt det og ser på substansen af det, kan jeg forstå, at det, man gjorde til substansspørgsmålet, var, at der blev gamblet med den kommunale økonomi. Kunne man skabe et sikkert nok fundament for at lave den opgaveflytning, som regeringen ville, kunne man udleve regeringens ambition på kommunestyrets vegne – det var det, debatten handlede om – kunne man gøre det på en økonomisk måde, der hang sammen?

Over for det kunne vi altså præsentere regnestykker, der viser, at de penge, vi bringer i spil, svarer fuldstændig til de penge, man bragte i spil, da man lavede grundtakstmodellen tilbage i 1996 uden overhovedet at lave så meget som et regnestykke på bagsiden af en serviet. Det er en ting.

Den anden ting er, at vi tilbød en tilbagefaldsmodel, hvis vi ikke kunne betrygge partierne om, hvordan en sådan permanent ordning kunne komme til at hænge sammen. Man mødte ikke op på mit kontor for at få forelagt de forslag. Det er sådan set bare det korte af det lange, men lad os nu se fremad.